BALTIJAS SIMFONISKAIS FESTIVĀLS 2020

ČAIKOVSKIS UN SIBĒLIUSS

2020. gada 30. oktobrī Lielajā ģildē

KRISTĪNE BALANAS
vijole | violin

Diriģente | Conductor
KRISTĪNA POSKA | **KRISTIINA POSKA**

LV100

Koncerts tiešraidē Latvijas Radio 3 "Klasika" un www.lnso.lv.
Tiešraidi nodrošina tiešraides.lv.

The concert broadcasted by the Latvian Public Radio 3 *Klasika*

I DAĻA | PART I

LĪSA HIRŠA | **LIISA HIRSCH** (1984)
Threshold | "Slieksnis" (2017)

10 min.

PĒTERIS ČAIKOVSKIS | **PYOTR TCHAIKOVSKY** (1840–1893)
Koncerts vijolei un orķestrim Remažorā op. 35 (1878)
Concerto for Violin and Orchestra in D major, op. 35 (1878)

I. *Allegro moderato*
II. *Canzonetta: Andante*
III. *Finale: Allegro vivacissimo*

30–35 min.

II DAĻA | PART II

ŽANS SIBĒLIUSS | **JEAN SIBELIUS** (1865–1957)
Otrā simfonija Remažorā op. 43 (1902)
Symphony no. 2 in D major, op. 43

I. *Allegretto*
II. *Tempo andante ma rubato*
III. *Vivacissimo*
IV. *Finale: Allegro moderato*

45 min.

Kultūras ministrija
VALSTS KULTŪRKAPITĀLA FONDS
Garage demokrātiskā vīna bārs
ir
DELFI
3 Latvijas Radio Klasika
MŪZIKAS SAULE

LĪSA HIRŠA. *THRESHOLD*

Latvijā pirmoreiz skan Līsas Hiršas *Threshold*, kas piedzīvoja pirmatskaņojumu Tallinā 2017. gada pavasarī Kristīnas Poskas vadībā.

LĪSA HIRŠA raksta orķestrim, dažādiem ansambļiem un korim, viņa rada mūziku teātra izrādēm un kinofilmām. Hiršas mūzikai raksturīgs jūtīgums attiecībā uz tembriem un sevišķa uzmanības pievēršana skaņai, formas skaidrība un uz izpēti orientēta attieksme komponēšanas procesā. Hiršas mūzikā ir mikrotonāli elementi, un pēdējā laikā viņa pievērš lielu uzmanību veidiem, kā sekmēt koncentrētu klausīšanos.

Līsa Hirša strādājusi Tallinas mūzikas vidusskolā un Tallinas Universitātē, trīs gadus bijusi Igaunijas Drāmas teātra mūzikas daļas vadītāja. Par mūziku teātra izrādēm viņa divreiz saņēmusi Igaunijas Nacionālo teātra balvu.

Viņa spēlējusi taustiņinstrumentus, sintezatorus un elektroniku dažādos improvizācijas un *indie* mūzikas kolektīvos. Viņa dziedājusi vokālajā ansamblī *Heinavanker*, Tallinas Mūzikas vidusskolas korī un Tallinas Universitātes kamerkorī.

Līsas Hiršas skaņdarbs stīgām *Ascending… Descending* ieguva piekto vietu starptautiskajā komponistu konkursā *Rostrum 2015*; viņas orķestra darbs *Mechanics of Flying* tika godināts ar Eiropas komponistu balvu Berlīnes festivālā *Young Euro Classics*. 2017. gadā Līsa Hirša saņēma Heino Ellera mūzikas balvu.

Par skaņdarbu *Threshold* Līsa Hirša saka: "Tas veidots no mierīgām skaņām – unisoniem un 12 akordiem, kas sastāv no ceturtdaļtoņiem. Akordi būvēti simetriskā izaugsmē, un tie balstās uz visām gammas skaņām. Stīginstrumentiem te nepieciešama īpaša spēles tehnika. Kulminācijas brīdī visi akordi skan vienlaicīgi un diriģents brīvi izvēlas akordu saspēles, līdz ar to skaņdarbs ikreiz skan citādi un veido īslaicīgu, unikālu skaņas vidi, līdz atkal viss norimst sākotnējā unisonā. Psiholoģijā ar slieksni apzīmē vājāko impulsu, ko var novērot noteiktām sajūtām. Fizikā slieksnis ir kopums vai intensitāte, kas nepieciešama noteiktai reakcijai, parādībai vai rezultātam, kas jāsasniedz."

ČAIKOVSKIS

PĒTERA ČAIKOVSKA Vijolkoncertu uzskata par vienu no grūtākajiem klasiskā vijolrepertuāra skaņdarbiem. Atsauksmes, ko šis darbs saņēma pēc pasaules pirmatskaņojuma 1881. gadā 4. decembrī Vīnē, bija visai daudzveidīgas.

Šķiet, indīgākais bija ar aso mēli un skarbajiem spriedumiem slavenais tālaika Vīnes prominentākais kritiķis Eduards Hansliks. Lūk, fragments no Čaikovska vēstules viņa labvēlei un mecenātei Nadeždai fon Mekai: "Viņš [Hansliks] raksta, ka, cik nu viņam zināmi mani sacerējumi, tie izceļas ar neviendabīgu kvalitāti, pilnīgu gaumes trūkumu, raupjumu un mežonību. Vijolkoncerts sākumtaktīs esot ciešams, taču – jo tālāk, jo sliktāk. Pirmās daļas beigās, viņš saka,

vijole nevis spēlē, bet auro, brēc, rūc. *Andante* sākoties veiksmīgi, taču drīz vien sākot zīmēt kaut kādus zvērīgus krievu svētkus, kur visi piedzērušies un visiem sejas rupjas, atbaidošas. "Kāds rakstnieks," turpina Hansliks, "par kādu gleznu izteicies – tā esot tik atbaidoša, ka no tās nākot smaka. Klausoties Čaikovska kunga mūziku, man ienāca prātā, ka var būt arī smakojoša mūzika." Kurioza atsauksme, vai nav tiesa? Man neveicas ar kritiķiem."

Grāmatā "Čaikovska pasija" Solomons Volkovs nolasa šo fragmentu leģendārajam horeogrāfam Džordžam Balančinam, kurš atbild: "Vijolniekiem patīk šis koncerts. Kāds mans draugs vijolnieks izteicās, ka koncerta otrā daļa līdzīga ebreju mūzikai. (..) Pats galvenais – tikko sāk spēlēt, jūs uzreiz pazīstat – tas ir Čaikovskis. Gandrīz no pirmās nots var pateikt – tas ir viņš, to visu uzrakstījis viņš! Tas izdevies tikai nedaudziem."

Vijolkoncerts komponēts laikā pēc neveiksmīgajām laulībām, kas atstāja graujošu iespaidu uz Čaikovska garīgo un fizisko veselību. Lai kā nebūt atjēgtos un atspirgtu, komponists devās uz Šveici un apmetās nelielā Montrē municipalitātes pilsētiņā Klaransā. Darbs veicās labi – koncerts sacerēts nepilna mēneša laikā. Uzskata, ka iedvesmu Čaikovskim devusi Eduāra Lalo "Spāņu simfonijas" noklausīšanās.

Komponists nolēma Vijolkoncertu veltīt slavenajam Sanktpēterburgas vijolniekam Leopoldam Aueram. Tas augstu vērtēja Čaikovski kā simfoniskās mūzikas komponistu, taču par šo koncertu nebija visai priecīgs. Vēl pēc gadiem viņš izteicās, ka viņam patīkot labi ja pirmā daļa.

Populārs ir uzskats, ka Auers atzinis darbu par neizspēlējamu. Tā gluži nebija – vēlāku gadu atmiņās Auers apgalvo, ka gluži vienkārši saskatījis partitūrā vairākas pasāžas, kas bijušas nepiemērotas vijolei un noteikti neskanētu tik daiļi, kā komponists, nebūdams labs šī instrumenta pazinējs, iedomājies. Vēlākos gados Leopolds Auers izveidoja savu versiju, kurā Čaikovska Vijolkoncerts padarīts vijoliskāks, savukārt Čaikovskis, nepalaidis garām izdevību apvainoties, aši mainīja veltījuma adresātu – par Vijolkoncerta pirmatskaņotāju kļuva Ādolfs Brodskis.

SIBĒLIUSS. OTRĀ SIMFONIJA

ŽANAM SIBĒLIUSAM savulaik bija vērā ņemama loma Somijas neatkarības ceļā. 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā Krievijas cara cenzūra nepieļāva ne mazāko nacionālisma izpausmi, vārds 'Somija' bija bezmaz tabu, un simfonisko poēmu "Somija" esot pat nācies reiz atskaņot ar neitrālo nosaukumu "Impromts". 19. gadsimtā Somija bija pusautonoms Krievijas apgabals, taču joprojām varēja spēcīgi just arī kādreizējo Somijas atrašanos Zviedrijas paspārnē. Zviedru valoda bija augstāko aprindu valoda, Sibēliusa tēvs nemācēja runāt somiski, un pats Sibēliuss apguva somu mēli kā otro valodu.

Tomēr Somijas neatkarības idejas Sibēliusam bija tuvas. Viņa Otrā

simfonija kļuva par nacionālās atbrīvošanās kustības simbolu. Sibēliusa mūzikas popularizētājs Roberts Kajanuss tajā saklausīja "galēji izmisīgu protestu pret visām netaisnībām, kas mūs apdraud" kopā ar "paļāvību uz gaišāku nākotni". Vārdu sakot, Otrās simfonijas atskaņošana 20. gadsimta sākumā nozīmēja atzīšanos patriotismā.

Liela nozīme Sibēliusa radošās iztēles raisīšanā bija nacionālajam eposam "Kalevala", ko 19. gadsimta pirmajās desmitgadēs sarakstīja ārsts, filologs un folklorists Eliass Lennrūts. Sibēliuss saka: ""Kalevala" manām ausīm ir tīra mūzika – tēma un variācijas. Stāsti, kas tajā pausti, mazāk svarīgi, nekā pati uzburtā gaisotne." Ir arī ticams, ka Sibēliusam bijusi izdevība klausīties kādas tautas dziedātājas, kas vēl saglabājušas rūnu dziedājumu tradīciju. Ir mūzikas vēsturnieki, kas šo dziedājumu daudzos atkārtojumus ar minimālām variācijām saklausa Sibēliusa simfoniskajā domāšanā.

Žans Sibēliuss nodzīvoja ļoti garu mūžu un nomira 91 gada vecumā. Beidzamos 30 gadus viņš vairs nekomponēja. Ir stāsts par hipotētisku Astoto simfoniju, ko meistars, iespējams, ļoti ilgi rakstīja, taču, pat ja tiešām rakstīja, tad pats arī iznīcināja. Kopš 20. gadsimta sākuma, tātad kopš apmēram 40 gadu vecuma Sibēliusa dzīves vieta bija villa Ainola – uz ziemeļiem no Helsinkiem, samērā netālu no galvaspilsētas, tomēr pietiekami dziļi mežu ielokos, lai Sibēliuss varētu justies drošs savā patvērumā kopā ar sievu Aino, kurai par godu nosaukta šī villa, fragmentāru saskari ar ārpasauli, neskaitāmiem apmeklētājiem, daudziem mazbērniem un dziļām alkām pēc dabas, kas viņam sniedza ne mazums iedvesmas.

Žana Sibēliusa tēvs nomira, kad zēnam bija trīs gadi, un ģimene tika atstāta visai bēdīgā finanšu stāvoklī. Pēc tēva nāves Sibēliuss palika ģimenes dāmu ziņā, un šāda dispozīcija turpinājās arī pieaugušā vecumā, jo Ainolā viņa saime bija sieva un piecas meitas (sestā nomira maziņa – tikai divu gadu vecumā).

"Tu nedrīksti mirt, kamēr es esmu dzīvs," Sibēliuss rakstīja sievai Aino, kas nodzīvoja līdz 97 gadu vecumam un kuras brālis bija pazīstamais komponists Armass Jernefelts. Franču rakstnieks Rišārs Milē (*Millet*) grāmatā "Gulbji un klusums" ļauj noprast, ka, pēc viņa domām, komponēšana Sibēliusam savā ziņā aizstāj agri mirušo tēvu, no kura palikusi atmiņā tikai cigāru smarža un bilžu grāmata ar dzīvniekiem. Sibēliusa tēvs spēlēja ģitāru un klavieres. Pašam Žanam klavieres ne visai, viņam patīk vijole. Pirmā kompozīcija, kas top vai nu desmit vai 15 gadu vecumā (ziņas avotos atšķiras), ir vijoles un čella dialogs "Ūdenspiles". Milē saka – bērna saruna ar pieaugušo, kas savstarpējā kontaktā šķietami pietuvinās bērna līmenim.

Žurnāla "Mūzikas Saule" 2015. gada trešajā laidienā Dāvis Eņģelis raksta: "Džulians Hērbedžs (*Herbage*) par Sibēliusa tuvāko kompanjonu dēvē dabu – elementu, no kā izaugusi somu dzeja. Arī somu semiotiķis Ēro Tarasti raksta, ka Teodors Adorno ne pārāk glaimojoši Sibēliusa mūziku asociējis ar

dabas tēlojumu, un te, Otrās simfonijas pirmajā daļā, daba patiešām saklausāma – mežragu un flautu terasveida diatoniskā saspēlē.

Literatūrā par Otro simfoniju atrodami arī vēsturiski konteksti – simfonija kā nacionāla rakstura uzsaukums, aicinājums ķerties pie ieročiem, un simfonija kā ģimenes traģēdiju atspoguļojums. Pirmo asociāciju virkni Sibēliuss pats gan noliedza, iespējams, lai skaņdarbam būtu labākas izredzes gūt panākumus ārpus Somijas.

Noklausoties jau tikai pirmās divas simfonijas, pārsteidz Sibēliusa mūzikas valodas svaigums, moderns romantisms."

Orests SILABRIEDIS

HIRSCH. *THRESHOLD*

LIISA HIRSCH has written for orchestra, different ensembles and choir, she has also created music for theatre and film. The main characteristic of her music is sensitivity concerning timbre and focused attention to the sound, as well as purity of form and research-oriented approach towards composition. Microtonal reflection can also be observed in her work. Lately, she has been seeking to further the means of concentrated listening.

Liisa Hirsch has worked in Tallinna Music High School as a teacher of free improvisation (2007–2009) and lecturer in Tallinn University (2011). From 2011 to 2013, she worked as the music director of Estonian Drama Theatre.

She has played keyboards, synthesizers and electronics in different collectives focused on free improvisation or indie music. Also she has sung in vocal ensemble Heinavanker, Tallinn Music High School Chamber Choir and Tallinn University Chamber Choir.

For her music to theatre plays, Hirsch has twice received the Estonian Theatre Annual Award.

Ascending... Descending for string orchestra achieved the 5th place at the International Rostrum for Composers in 2015, the orchestral work *Mechanics of Flying* won the European Composer Award at the festival Young Euro Classic in Berlin. In 2017, Liisa Hirsch was given the Heino Eller Music Prize.

Liisa Hirsch about *Threshold*: "The sound environment of this piece is made up by quiet sounds – unison and twelve chords. All of these chords, however, in a traditional sense sound out of tune since they all consist of quarter tones. These chords are organized in a symmetrically increasing order and will build on all the steps of the scale starting with unison and ending with octave. A special playing technique on strings, which muffles the sound quite a bit as well as alters its timbre and pitch, creates an unpredictable harmonic structure for the piece. The chords will grow wider and the sounds become more audible and form unexpected sound combinations. In the second half of the piece there is suddenly the entire spectrum of all chords, from which the conductor filters out chords ad libitum and alternates between different sounding chords. As a result, a short-lived and unique sound environment forms until the journey of the chords will return to quiet unison.

In psychology, a threshold stands for the weakest stimulus that can be detected for the sensation. In physics, a threshold is defined as an entity or intensity that is necessary for a specific reaction, phenomenon or result to be expressed."

TCHAIKOVSKY

PYOTR ILYICH TCHAIKOVSKY'S

Violin Concerto is considered to be one of the most difficult to perform in comparison with other classic compositions for the violin. Reviews on this composition after the world premiere in December 4, 1881 were quite diverse. The most fierce reviews were written by Eduard Hanslick, the most prominent critic of the time who was well-known for his caustic tongue and blunt comments. Here is an excerpt of Tchaikovsky's letter to his well-doer and patroness Nadezhda von Meck: "He [Hanslick] writes that my work can be characterized as of varying quality, deficiency of taste, roughness and savagery. At the beginning this composition seems tolerable, but it worsens as it progresses. At the end of the first part, he writes, the violin wasn't played, but beaten – it yells, roars and growls. The *Andante* begins quite right, but after a moment it seems to burst into some kind of a drunken Russian festivity, full of repelling, rugged faces. "A writer once described a painting being so off-putting, that it seemed to emit a horrible stench," Hanslick continues. "A similar thought crossed my mind as I listened to Mr Tchaikovsky's music." It's a rather funny attitude, isn't it? Criticists!"

Solomon Volkov read this excerpt to the legendary choreographer George Balanchine for his book "Balanchine's Tchaikovsky: Conversations on his Life, Ballet and Music", who said in response: "Violinists love this concerto! A friend of mine, who is a violinist, said that the second part of the concerto reminds him of Jewish music. [..] The most important thing is that as soon it begins, you can tell it's written by Tchaikovsky. Almost from the first note! Not many composers have achieved this."

This Violin Concerto was composed at the time of Tchaikovsky's ill-fated

marriage, which had a devastating effect on his mental and physical health. To somehow recover the composer went to Switzerland, Montreux and stayed at a small town called Clarens. This concerto was composed in a fairly short time – less than a month. It is believed that Tchaikovsky was inspired by Édouard Lalo's *Spanish Symphony*. Composer decided to show this Violin Concerto to Leopold Auer, the famous violinist from St. Petersburg. He valued Tchaikovsky highly as a composer of symphonic music, but he was not very fond of this concerto. After some years he said he liked the second part of it. It is widely believed that Auer thought this composition was impossible to perform. However, Auer did not; in later years he said he had spotted some passages in the score that were not characteristic to the violin and would not sound as good as the composer thought it would, not being an expert of the instrument. Auer even wrote his own version of this concerto to adjust it more for the violin. Tchaikovsky responded to this by taking offence and immediately had him replaced as the addressee of this composition by Adolph Brodsky, who consequently performed the concerto at the premiere.

SIBELIUS

JEAN SIBELIUS had a significant role in the Finnish quest for independence. At the turn of the 19th and 20th century, Russian tsarist censorship prohibited any kind of nationalistic expression: the word 'Finland' was almost taboo, and the symphonic poem *Finlandia* once even had to be performed under the neutral title *Impromptu*. 19th century Finland was a semi-autonomous part of the Russian Empire, but the influence of earlier, Swedish rule still had a strong presence. Swedish was the language of the privileged class; Sibelius' father didn't speak Finnish, and Jean learned Finnish as a second language.

Still, Sibelius was a firm supporter of the Finnish independence idea. His Symphony no. 2 turned into a symbol of the national freedom movement. Robert Kajanus, who popularised Sibelius' music, heard in it a "protest of utmost despair against every threatening injustice", but also a "belief in a brighter future". All things considered, performing Symphony no. 2 in the early 20th century equalled a confession of patriotism.

In the first decades of the 19th century, physician, philologist and folklorist Elias Lönnrot compiled the national epic *Kalevala*, which roused Sibelius's creative imagination. Sibelius has said: "I clearly perceive *Kalevala* as music – it has a theme and variations. The storytelling therein is less important than the conjured atmosphere." It is also possible that Sibelius had the opportunity to hear folk singers who had preserved the runic song tradition.

Jean Sibelius's father died when the boy was three years old, and the family was left in a difficult financial situation. Sibelius's father Christian Gustaf, an honourable military doctor, was fond of hunting, books, cigars and cognac; and his son Jean inherited a penchant

for good liquor and exquisite wardrobe. Jean was named Johan at birth; a diminutive form of his name would be 'Janne'. His name was chosen in the honour of his uncle, a seafarer who died from jaundice in 1860. In 1886, Sibelius adopted, according to himself, his musical pen name – instead of changing his surname, he changed his name and started calling himself Jean, like his deceased uncle used to do.

Jean Sibelius lived a long life and died at the age of 91. For the final 30 years of his life he did not compose anymore. There are rumours about the hypothetical Symphony no. 8, on which the master, perhaps, spent a long time working, but if he did indeed write it, he himself must have also destroyed it. Since the beginning of the 20th century, that is, since he was about 40 years old, Sibelius spent most of his days in Ainola – a villa to the north of Helsinki, situated relatively close to the capital. The surrounding woods, however, created a safe haven for Sibelius and his wife Aino – the villa was named after her. Ainola provided some connection with the external world, it gathered countless visitors, numerous grandchildren and satisfied Sibelius's craving for nature – an integral source of his inspiration.

Laikraksts *The Times* raksturojis latviešu vijolnieci **KRISTĪNI BALANAS** kā "žilbinoši virtuozu" mūziķi. Viņa ir viena no visstraujāk plaukstošajiem talantiem uz pasaules skatuvēm. Latvijas Lielās mūzikas balvas 2018 laureāte kategorijā "Gada jaunais mākslinieks", III vietas ieguvēja Starptautiskajā ARD mūzikas konkursā, Spānijas karalienes Sofijas balvas *Fundacion Excelentia Young Talent* saņēmēja.

Solistes lomā Kristīne uzstājusies kopā ar Londonas Karalisko filharmonisko orķestri, Bavārijas Radio SO, Parīzes kamerorķestri, RTÉ Nacionālo SO, Izraēlas *Camerata Jerusalem*, Tatarstānas Nacionālo SO, Sičuaņas SO, Eiropas Savienības SO, "Maskavas solistiem" Jurija Bašmeta vadībā, LNSO, Polijas kamerfilharmonijas orķestri, *Sinfonietta Rīga*, *Cardiff Sinfonietta*, Sendajas filharmoniķiem, Liepājas SO un citiem. Muzicējusi Vācijā, Itālijā, Izraēlā, Latvijā, Grieķijā, Francijas Radio festivālā Monpeljē kopā ar savu māsu čellisti Margaritu Balanas, kā arī Lielbritānijā, kur viņa ir rezidējošā māksliniece Prestīnas festivālā, arī tādās prestižās koncertzālēs kā Berlīnes filharmonija, *Southbank Centre*, Kārnegi zāle u. c.

Kā soliste Kristīne regulāri viesojas Latvijas Radio programmās, tāpat viņa ir uzstājusies BBC Radio 3 pārraidē *In Tune* un BBC One programmā *The One Show* un spēlējusi Pērsela zālē, Smitskvēras Svētā Jāņa un Kingspleisas koncertzālē.

Nepagurstoši popularizējot laikmetīgo mūziku un mazāk zināmu repertuāru, Kristīne ir pirmatskaņojusi Deivida Kūnana Vijolkoncertu ar

RTÉ Nacionālo SO un piedalījusies Veinberga Vijolkoncerta Lielbritānijas pirmatskaņojumā, kā arī Pētera Vaska vijolkoncerta "Tālā gaisma" Rumānijas pirmatskaņojumā.

Kā kamermūziķe Kristīne sadarbojusies ar Maksimu Vengerovu, Vadimu Gluzmanu, Borisu Garlicki, Rolandu Krīgeru un Rīdigeru Loteru.

Kristīne absolvējusi Karalisko Mūzikas akadēmiju, kur viņa mācījās pie Ģerģa Pauka, un Hansa Eislera Mūzikas augstskolu Koljas Blahera klasē, savukārt patlaban viņas mentors ir Leonīds Kavakoss.

Kristīne spēlē 1787. gada Antonio Graņāni vijoli, ko viņai laipni aizdevis *The Little Butterfly* fonds ar Bēra Starptautiskās vijoles biedrības starpniecību.

Igauņu diriģente **KRISTĪNA POSKA** ir Eiropā pieprasīta aktīvi koncertējoša diriģente, kuras mākslinieciskais sniegums tiek raksturots kā harismātisks, neparasts un muzikāli piesātināts". Viņa ir Bāzeles teātra muzikālā vadītāja un Flandrijas SO galvenā diriģente.

Šosezon muzikālie notikumi saistīti ar debiju Anglijas Nacionālajā operā, diriģējot Franča Lehāra "Jautro atraitni", Mocarta "Figaro kāzu" iestudējumu *Fondazione del Teatro del Maggio Musicale Fiorentino*, programmas ar Penderecka, Haidna un Brāmsa mūziku Berlīnes Komiskajā operā un Berlioza festivālā ar Lionas Nacionālo SO. Poska diriģēs arī Bāzeles teātrī – Jaungada koncertus ar Bāzeles SO, "Bohēmas" un "Pītera Graimsa" iestudējumus, "Karmenas" iestudējumu Štutgartes Valsts operā, atklāšanas koncertu "Mocarta nedēļā 2020" Zalcburgā ar *Mozarteum Orchestra Salzburg*, Mocarta "Bēgšanu no serāla" Drēzdenes Valsts operā un inaugurācijas koncertu ar Flandrijas SO.

Poska diriģējusi Berlīnes Komiskajā operā, Anglijas Nacionālajā operā, Somijas Nacionālajā operā, Cīrihes operā, Štutgartes Valsts operā, Vīnes Tautas operā, Bernes SO, Igaunijas Valsts SO, Štutgartes FO, Vācijas Radio FO, Minhenes FO, Tokijas SO, Leipcigas Radio FO, Brēmenes Vācu kamerfilharmoniķus, Cīrihes *Tonhalle* orķestri, Strasbūras FO, Bergenas FO, Kopenhāgenas FO, Gēteborgas SO, Stokholmas Karalisko FO, *Maggio Musicale Fiorentino* orķestri, Lozannas kamerorķestri, *Camerata Salzburg* u. c.

Kristīna Poska studējusi kordiriģēšanu Tallinas Mūzikas akadēmijā, pēcāk apguvusi orķestra diriģēšanu Hansa Eislera Berlīnes Mūzikas akadēmijā. Saņēmusi apbalvojumus starptautiskos konkursos – Nikolaja Maļko diriģentu konkursā 2012. gadā, kur Poska saņēma arī skatītāju balvu par sadarbību ar Dānijas Nacionālo SO un prestižo Vācijas "Diriģentu balvu" 2013. gadā.

Described by *The Times* as a musician of 'eye-popping virtuosity', Latvian violinist **KRISTĪNE BALANAS** is one of the fastest rising talents on the international scene and was recently recognised as Young Artist of the Year in the prestigious Grand Music Awards of her home country and recipient of the Fundación Excelentia Young Talent Award from Her Majesty Queen Sofía of Spain. She is a laureate of the International ARD Music Competition, where she received the 3rd prize.

Kristīne has appeared as a soloist with the London Philharmonic Orchestra, Bavarian Radio Symphony Orchestra, *Orchestre de Chambre de Paris*, RTÉ National Symphony Orchestra, Izrael's *Camerata Jerusalem*, Tatarstan National SO, Sichuan SO, European Union Symphony Orchestra, *Moscow Soloists* under Yuri Bashmet, Latvian National Symphony Orchestra, Polish Chamber Philharmonic, *Sinfonietta Rīga*, Cardiff Sinfonietta, Sendai Philharmonic, and Liepāja SO, among others. She has performed in Germany, Italy, Israel, Latvia, Greece, France – at the Festival Radio France Occitaine Montpellier with her cellist sister – and the UK, where she is the artist in residence at the Presteigne Festival. She has appeared at the Berlin Philharmonic, Southbank Centre, Carnegie Hall, and other prestigious venues.

A regular guest soloist on Latvian National Radio Recitals, Kristīne has also performed on BBC Radio 3's *In Tune* and BBC One's *The One Show* and given recitals at the Purcell Room, St. John's Smith Square, and Kings Place.

A tireless advocate of contemporary and lesser-known repertoire, Kristīne premiered David Coonan's Violin Concerto with the RTÉ National Symphony Orchestra and gave the UK premiere of Weinberg's Violin Concerto and Romanian premiere of Pēteris Vasks' violin concerto *Distant Light*.

As a chamber musician, Kristīne has collaborated with Maxim Vengerov, Vadim Gluzman, Boris Garlitsky, Roland Krüger, and Rüdiger Lotter.

Kristīne is a graduate of the Royal Academy of Music, where she studied under György Pauk, and Hochschule für Musik Hanns Eisler, under Kolja Blacher, and she continues to be mentored by Leonidas Kavakos.

Kristīne performs on a 1787 Antonio Gragnani violin, kindly loaned to her by The Little Butterfly Foundation through the Beare's International Violin Society.

Music Director of Theatre Basel and recently announced as the new Chief Conductor of Flanders Symphony Orchestra, **KRISTIINA POSKA** is an award-winning conductor. This season saw Kristiina debut with English National Opera in a production of Franz Lehár's *The Merry Widow*, Mozart's *Le Nozze di Figaro* with Fondazione del Teatro del Maggio Musicale Fiorentino, a programme of Penderecki, Haydn and Brahms with Komische Oper Berlin and will see her perform at the Festival Berlioz with Orchestre national de Lyon in August.

Upcoming highlights include Theatre Basel's New Year Concert with Sinfonieorchester Basel and productions of *La Bohème* and *Peter Grimes*, a production of *Carmen* with Staatsoper Stuttgart, the opening concert of the Mozart Week 2020 in Salzburg with the Mozarteum Orchestra Salzburg, *Die Entführung aus dem Serail* with Sächsische Staatsoper Dresden and her inaugural concert as Chief Conductor with Flanders Symphony Orchestra in October.

Kristiina is an internationally sought-after concert and opera conductor and has appeared with Komische Oper Berlin, Symphonieorchester Bern, Die Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Semperoper Dresden, English National Opera Orchestra; with the Estonian National Symphony Orchestra in Cologne, Leipzig, Frankfurt am Main and Vienna; Orchestra of the Maggio Musicale Fiorentino, Gothenburg Symphony, Orchestre de Chambre de Lausanne, Münchner Philharmoniker, Tonkünstler Orchester Niederösterreich, Camerata Salzburg at Wiener Konzerthaus, Royal Stockholm Philharmonic Orchestra, Orchestre Philharmonique de Strasbourg, Staatsoper Stuttgart, Stuttgarter Philharmoniker, Tokyo Symphony Orchestra, Volksoper Vienna, Tonhalle-Orchestra Zürich, etc

Having studied choral conducting at the Estonian Academy of Music and Theatre in Tallinn, and orchestral conducting at the Hochschule für Musik Hanns Eisler, Berlin, Kristiina then went on to win the audience prize at the renowned Malko Competition in May 2012 and the prestigious German Conductors' Prize in April 2013. Previous roles have included Principal Conductor of Cappella Academica from 2006 to 2011, and First Kapellmeister at Komische Oper Berlin from 2012/13.

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Aleksejs Bahirs, Ilze Kirsanova, Inese Štrāle, Liene Neija-Kalniņa, Terēze Zīberte-Ijaba, Vizma Laura Agloniete, Aija Sūna, Indulis Cintiņš, Oskars Siliņš, Margarita Ogibalova

Otrās vijoles | II violins
Alise Ozoliņa, Ilze Pence, Inga Slava, Daina Birzniece, Beāte Račko, Raimonds Melderis, Anete Liberte, Rūdolfs Miķelsons, Liene Briede, Marta Madara Papāne

Alti | Violas
Arigo Štrāls, Liene Martinsone, Olga Borodina, Katrīna Krašauska-Krauze, Inga Ozoliņa, Einārs Roževics, Lauma Visendorfa, Jevgenija Gorbunova

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Ieva Upatniece, Lolita Lilje, Mareta Prikule, Dace Zālīte-Zilberte, Ainārs Paukšēns

Kontrabasi | Double basses
Raivo Ozols, Viktors Veļičko, Dzintars Sabļins, Mārcis Lipskis

Flautas | Flutes
Tommāzo Pratola, Maija Zandberga

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Mārtiņš Dovmanis

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Mareks Pinta

Fagoti | Bassoons
Jānis Semjonovs, Reinis Burkins

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Māris Evelons, Mārcis Kalniņš, Mikus Runka

Trompetes | Trumpets
Jānis Porietis, Jenss Emils Helms, Guntis Supe

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Arturs Bērziņš, Aldis Siņicins

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Saksons, Valters Līcis

Arfas | Harps
Ieva Šablovska, Inita Neilande